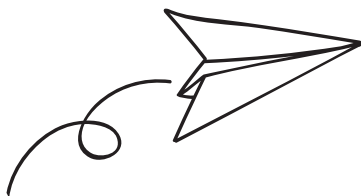

✧ Gradimir Stojković
✧ ✧

SVE MOJE GLUPOSTI

mala laguna

Sadržaj

I	
Najljubavniji horor	9
II	
Cena slave	31
III	
Cena slave – druga epizoda	55
IV	
Ludo leto.	75
V	
Osmi, pa šta	101
VI	
Pravda	129

VII

Nauka i život 151

VIII

Romantika ispočetka 175

Njene ili moje gluposti 201

O autoru 203

I

NAJLJUBAVNIJI HOROR

Beba, odnosno moja sestra Zlata je bila brucoš na elektrotehničkom faksu i to joj je zavrtelo pamet. A još kada je položila ona dva poluispita u januaru, postala je tako uobražena da to nije normalno. Što je najgore, i moji matorci su šiznuli zajedno s njom. Sve je za nju moralo da bude.

– Boco, ćero – govorila bi mama – smiri se. Beba uči.

Kako više da se smirim? Sasvim sam bila mirna, nisam ni mrdnula s mesta dok sam uvežbavala *Come on let me love you* na sintisajzeru. A ni ton nije bio nešto jači no uobičajeno – samo na osmici...

U redu, ostavila sam sintisajzer. Nisam ni ja zločin-ka, pa da ne razumem to njeno bubanje.

– Boco – posle bi stvar u svoje ruke preuzimao ćale.

– Stišaj divlje strasti vozačke. Utišaj ton, Zlata uči.

Zar moj matorac već do sada nije naučio da ton na računaru ne može da se utiša? Nije to televizor. A kakva je to vožnja **FORMULE JEDAN** bez tona?

– Bogdanka, sestro! – na kraju mi je sela na nerv i studentkinja prve godine elektrike Zlata. – Prekini da zujiš kroz sobu! Ne mogu da se koncentrišem.

A ja sam samo proveravala da li sam dobro uvežbala košarkaški trokorak.

Eto, tako bi to bivalo ponekad kada ih sve troje spopadnu bubice, pa im samo ja smetam.

– Tatice – mazila se s večeri Zlata – mogu li da uzmem kola večeras?

– Uzmi, ćero – raspamećivao se moj ćale. – Vozi, ali pazi, molim te. Samo što sam prošao servis.

– Ih, tata! – obisnula mu se o vrat ona veštičara. – Baš si srce!

Ja ne umem tako kao moja mačkasta sestra. Kada sam ga pitala da me uči bar malo da vozim, da ne ostanem nepismena, jer moji iz razreda stalno pričaju kako ih matorci već puštaju same za volan, samo me je 'ladno otkao:

– Rano je za tebe. Tek ti je trinaest godina. Možda na leto, negde van grada...

Ipak, uspevala sam da ga ulovim u raskoraku tako da mi je dozvolio da menjam brzine u mestu. Čak sam nekoliko puta i palila motor. Bilo bi fer da mi bar jednom dozvoli i ostalo.

Zlata je vozila našeg juga užasavajuće. Gledala sam je s terase kako muči mašinu u prvoj brzini, dok se izvlačila s parkirališta i zavidela joj. U suštini, moja sestra nije bila loš čovek. Samo što je, eto, sada imala period duvakanja zbog studiranja. Neka je... za pet godina i ja ću da studiram. Čudna mi čuda!

Ono što moram da joj priznam jeste da je fer. Kad god sam zabrljala manje ili više, bila je na mojoj strani. I gotovo uvek uspevala da me izvadi na uobičajenu foru:

– Pa i ja sam bila takva. Setite se mojih kikseva. Nemojte da vam Bogdanka bude poligon za ispravljanje roditeljskih grešaka.

Svaka joj čast za to. I zbog toga sam joj opraštala onakve fazone sa učenjem i koncentracijom, mada je niko nije tukao po ušima da studira tehniku.

Ja sam odavno odlučila da budem filmski režiser.

Učlanila sam se u školski foto-kino klub još prošle godine u septembru. Film još nisam snimila, ali je nastavnik Zaka najavio snimanje u maju.

Mislila sam da mi u filmu glumi Neša. Njega sam muvala još od petog razreda. Muvale su ga još neke. Nije se dao. Bar je tako izgledalo. U stvari, sigurno ga nisu smuvale. Nisam ni ja.

Kod Guze na rođendanu, prošle subote, uspela sam da uništim sve šanse. Tek na kraju, kada se većina razišla, hrabro sam ga pitala:

– Hoćeš da mi glumiš u filmu?

– Ne! – odgovorio je.

Bio je to najveći blam u mom životu. Sreća što niko ga nije bilo da čuje.

U ponedeljak u školi svi su znali. Taj prljavi posao obavila je Sandra, Nešin par iz klupe.

– Nema veze – tešio me je moj najbolji drug, moj ortak Bane. – Pali se na spoljni izgled. Idi u teretanu.

Bane je bio najniži u razredu. Ja – odmah do njega.

U našem susedstvu je radila teretana. Banetova ideja nije mi dala mira, pa sam najzad morala da pitam matorca:

– Čale, da li bih mogla malo da treniram u teretani?
Umalo da se šlogira. A kada je došao sebi, pitao je sasvim ozbiljno:

– A zbog čega?

– Vidiš kakva sam – prikazala sam mu se u svoj svojoj veličini i lepoti.

– Vidim, pa?

Možda je i to pitanje bilo na mestu. Trebalo je da mu dam jače razloge:

– Čale, bre, druga sam otpozadi u razredu!

– E, to nije u redu, sine! Ja sam bio prvi.

Često sam se pitala da li me i koliko moj cenjeni matorac Pavle P. Petrović, profesor likovne kulture u Osnovnoj školi „Bratstvo-jedinstvo“, akademski slikar i likovni kritičar, u suštini – folira. Sve češće su me njegove priče raspamećivale. To ide, izgleda, s godinama, jer kada sam bila mala, nisam o tome razmišljala.

Nije mu nikakav fazon, na primer, bilo ono kada sam ispričala svoje nevolje s Nešom. Mislim da većina klinki u petom razredu ima iste frke, a neki i ranije. To je ona čuvena šema matoraca i matorki:

– Je li, seko, a imaš li ti simpatiju?

Kao da ih boli uvo kako je toj „seki“ kada je tako izblamiraju! Mene je još gore sredila ona krava Vida iz prizemlja kada me je pitala:

– Ovakav momak mora da ima već devojkicu, je l' da?

I dok je moj matorac objasnio prvo moj pol, potom to o devojci i simpatiji, mene je živ blam rasturao. Pa to su, ipak, intimni problemi! Posle sam ga pritegla:

– Nemam ja, tata, tu simpatiju. To su levi fazoni, znaš.

E, tu me je raspametio:

– Moja Boco, nisu to levi fazoni. Ja sam u petom razredu bio začoran u jednu Višnju. Bila je ženska i pô. Najbolja na spravama u celoj školi...

Moj ćalac je imao na repertoaru nekoliko tipova slaganja face. Kad god bi složio facu, koju mama zove „upiš-živi“, na red su dolazile bajke iz njegove bliže i dalje prošlosti.

U doba ćaletovog petog razreda glavna fora u maju bilo je nošenje Titove štafete. To je bilo nešto kao ono na atletskim mitinzima, samo što se trčalo kroz celu državu i danima. Njih su izveli van grada da to obave. A posle je trinaestoro njih iz odeljenja furnulo na jezero, da se kupaju. Ideju im je ubacila baš ta ćaletova Višnja. U ćaletovoj verziji to je bilo otprilike ovako:

Kupali smo se svi, nas jedanaestorica. I obe klinke. Višnja je imala takav bikinac da su nam oči poispadale...

U ponedeljak smo nadrljali. Kako je naš razredni, hemičar Sima Ćela, doznao za naš izlet na jezero, nikome od nas nije bilo jasno. Na hemiji, još s vrata, digao je galamu:

„Ajde, delinkventi, vi koji ste se kupali, ostanite stoječki. Ostali, sedi!“

Za vađenje nije bilo šanse. Održao nam je kratku pridiku:

„Kako ste se usudili, bando? Da se neko udavio, ko bi odgovarao? A? Ja! Ja sam vas, mamlazi, vodio na štafetu!“

Pošao je od klupe do klupe i svakome od nas pilepio po šamarčinu. I devojkama.

Pitala sam ćaleta koji je bolesnik bio taj njegov Ćela. Da šamara devojkice... to nije normalno!

– To je tada bilo pedagoški – nasmejao se, pa nastavio:
Posle nas je Ćela još i naterao da ponavljamo za njim:
„Nikada više... svi ponavljajte!“

Ponavljali smo:

„Nikada više!“

„Neću da se kupam...“

„Neću da se kupam!“

„U maju...“

„U maju!“

Onda se zaletio i prilepio četrnaesti, vanredni šamar
Duletu ponavljaju:

„A što ti, vole, urlaš s ovima, kada nisi zgrešio?“

„Molim, nastavnice“, pravdao se siroti Dule, „vi ste
rekli da svi ponavljamo.“

I to je bila jedna od fora mog matorca – uvrnuti kraj. Pitala sam:

– Ćale, a tu Višnju, jesi li smuvao?

– Nikada!

E, tada sam mu se izjadala o Neši. Savetovao me je da nikako ne pokazujem koliko sam se napalila. Naprotiv, da izigravam totalno nezainteresovanu damicu. Kao, pašće na tu foru.

Jeste, malo sutra! Zbolelo ga uvo za šiznutu Bogdanku...

Da je Ćale znao pravi fazon, zar ne bi u ono svoje vreme smuvao tu Višnju?

A da je meni tada, u petom, bila ova današnja pamet...

Kada me je Neša otkačio a ja se izblamirala, dočekao me je namrgođeni nastavnik Zaka:

– Šta izvodiš? A tvoj film? Planiraj snimanje tokom sledeće nedelje.

Moj film je bio ljubavni, sa samo dva glumca. I od te dve uloge polovinu sam imala obezbeđenu: Sanja iz sedmog tri je otpočetak bila uvučena u kombinaciju. Ali od kombinacije, izgleda, nije moglo ništa da bude.

Čaletovi fazoni nisu upalili ni u petom razredu, a kamoli sada. A ja sama više ništa nisam umela da smislím. Baneta nisu mučili problemi te vrste. Njemu je kompjuter bio ispred svih ženskih na svetu. I njegova jedina ljubav.

Čitavo prepodne sam provela zureći u Hogarov poster na zidu prekoputa, da bih s večeri konačno utvrdila dve važne stvari: da je moj nastavnik Zaka bio pljunuti Hogar i da nemam mušku ulogu u filmu. Onda se Zlata spustila pored mene i prepametno zaključila:

– Ti si, Bocka, sasvim otkačila... Ne mogu da učim u ovakvoj tišini. Šta te je tako zakucalo?

Razmislila sam, pa rešila da probam. Zlata je sasvim ubedljivo žensko, a ja sam joj jedina sestra. Možda ona ima pravo rešenje.

Imala je!

– Vidi foliranta! – začudila se. – Ma čim sam ga videla, naslutila sam... Bocka, a ko mu je najbolji drug?

– Onaj divljak Peša. Znaš, pričala sam ti onu našu foru... Neša i Peša... sećaš se?

– Uzmi tog Pešu za film.

– Ne dolazi u obzir! – prepala sam se. – Taj škart nije ni za...

Tako je! Zlata je supergenije, iako mi je sestra, a u porodici nema mesta za dva genija. Zalepila sam joj

iskreni poljubac na obraz, pa smo se posle obe pola sata brisale. Ona od čokolade, koja mi se slučajno zatekla u ustima, a ja od tečnog pudera, koji je namerno bio na njenom obrazu.

Startovala sam ga još u školskom dvorištu, pre početka nastave. Držeći se Zlatinog paklenog plana, odabrala sam pravi trenutak, kada je čitavo naše muško stado bilo na okupu.

I tako je Peša naleteo; popalio se iz prve, čim sam mu spomenula Sanju.

Prvi čas smo imali biologiju i taj darvinizam me je baš žestoko zanimao, koliko i ono dvoje u prvoj klupi. Dva puta ih je biološičarka opomenula, a mene samo jednom. Povodi su bili totalno suprotni. Njima je uputila učtivu molbu:

– Da li biste mi, vrlo poštovana Sandra i cenjeni Nenade, dopustili da vas nadvičem? Žao mi je što vas prekidam u zanimljivom dijalogu. Možda biste želeli da nastupite pojedinačno, monolozima za ocenu?

Druga opomena je bila sasvim prozaična:

– Vas dvoje, prekinite već jednom!

A prema meni je bila mnogo surovija:

– Bogdanka! Tačno je osam sati, trideset i jedan minut i sedamnaest sekundi. Vreme je da se probudiš iz zimskog sna, mečko.

Do kraja časa sam se bavila darvinističkim teorijama, izvođeci naučni zaključak da su biološičarkini nokti bar pola centimetra duži od Zlatinih.

U hodniku, dok smo išli u hemijski kabinet, naletela sam na Sanju.

- Partner ti je obezbeđen – kratko sam joj referisala.
- Snimamo u subotu.

Ovaj dan mi je bio srećan. Naš hemičar Badža je rasporedio pribor za ogled i uposlio me:

- Petrovićeva, smotana, naspi špirit u lampicu, pa da počnemo.

Nasula bih da sam mogla da odvrnem poklopac sa lampice. Zapekao se, pa ni da mrdne. A Badža se unervozio:

- Daj, Bogdanka, ne davi!

Zapela sam i, zna se, odlomila i poklopac i ono za šta se poklopac zalepio. I dok su svi umirali od smeha, Badža je duhovito komentarisao:

- Petrovićeva, štetočino! Mislio sam da su bar kod tebe vijuge jače od mišića.

Dijana, zadužena za pakosti svih vrsta, odmah je uskočila:

- Petrovićeva, štetočino, kakve su ti moždane vijuge ako su slabije od tvojih mišića?

Dijana je bila ubedljivo najveći akrep u razredu. Njoj smo odavno prikačili nadimak „Lepa“. Nije mi predstavljalo neki problem da joj odvratim:

- Nema veze, Lepa. Ja mišiće mogu da nabacim...

Ono što je bilo trajnije od ovog prepucavanja jeste novi nadimak za mene. Postala sam „Štetočina“, pa su skratili na „Štele“.

Na velikom odmoru moja glumačka ekipa je zapretila da se opet prepolovi. Nesuđena filmska diva Sanja me je spopala:

- Ti nisi čitava! Nema šeme da se blamiram sa Pešom.

– Ne pali se, devojčice – smirivala sam je. – To su moje zakulisne igre. Imaćeš Nešu, časna režiserska reč. Pusti me da radim.

Smirila sam je, ali ne baš ubedljivo.

– Imaš fore do petka – zapretila je. – Ako ne središ to sa Nešom...

Zaki Hogaru prijavila sam snimanje za subotu. I Guza je potvrdio dogovor za snimanje enterijera u njegovom stanu. Peši sam morala da dam scenario.

Moja genijalka Zlata je popodne imala vežbe na faksu. Dočekala sam je pretvorena u Drakuletu:

– Peša je pristao, a Neša ni da šušne! Ne da si me uvalila...

Njen odgovor me je tek raspametio:

– A?

Kaskala sam za njom dok je menjala radno perje za paradno:

– A šta ako ostane Peša?

– Ama, Bocka – otresla se – o’ladi malo. Za dva dana maksimum dolazi do kratkog spoja, garant. Pustila si buvu. Ako je Neša ono što mislim da je, proradiće njegova muška sujeta. Odmori živce, mala. Uvek možeš da otkažeš snimanje iz tehničkih razloga.

Možda je bila u pravu, samo da li je i Neša znao za to?

Dva puna dana sam se pekla na tihoj vatri. Peša me je davio svojim glupavim pitanjima kô zmija žabu, a Neša je bio totalno nezainteresovan. Povrh svega na živcima mi je čučala i Sanja:

– Otkači mi tog konja Pešu, Štele. Zeznućeš film, devojko, veruj mi.

Zlata se smeškala, visila na vežbama i predavanjima, bubala non-stop i pričala istu priču:

– Čekaj. Budi strpljiva. Smiri se.

U četvrtak, na likovnom, Zaka Hogar mi je naredio:

– Mala, posle šestog časa okupi ekipu na završni dogovor.

Sve sam ih obavestila. Posle časova sam pošla u kabinet likovnog kao na klanicu. Da sam uspela da smislim šemu za vađenje kod Zake Hogara, furnula bih naglavačke kući.

U kabinetu se čekalo samo na mene. Sa Zakom je bila čitava ekipa i nešto više. Bio je tu i – Neša!

Buduća inženjerka, moja sestra Zlata je ispala suvi genijalac: Neša nije izdržao – uleteo je u zamku. Peša je odustao iz – drugarstva!

Projekat ljubavnog spektakla po scenariju i u režiji Bogdanke Veličanstvene Prve mogao je da bude ostvaren. Osvojila sam odlučujući poen za pobedu.

Što se filma tiče, imala sam još jedan problem: trebalo je da se Neša i Sanja poljube. Kako će to da izvedu nije bila samo njihova stvar, već i moj režiserski problem. A ja se u ljubljenje nimalo nisam razumevala.

Pitala sam Zlatu, iako me je bio blam, da li zna kako se na filmu ljubi. Zanjištala je kao rasna kobilica, što je, uostalom, i bila.

– Nemoj, Bocka, ubićeš me! – izjavila je kada je došla do daha. – A šta će ti to?

Iako me je žestoko uvredila, nisam imala kud, morala sam da objasnim. Uozbiljila se kada je shvatila pravu težinu mog režiserskog položaja.

– Mislim da se glumci ne ljube istinski – kazala je.
– Nekako stave donju usnu na gornju...ili obrnuto... negde sam to pročitala. Tako nekako, ali nisam sigurna. A što se to dvoje ne poljube istinski?

E, nije kobila, nego – koza! Sanja da se ljubi s Nešom, a ja da snimam... da li je ona čitava?

– Pa – otkaçila me je – ja sam pokušala da ti pomognem. To je jedino što mogu i znam.

Posle sam se vrtela oko ćaleta kao maće oko vruće kaše, kako kaže mama, ne bih li mu skrenula pažnju. Ćale je mazao neku ulicu, drveće ili tome slično i huktao toliko da je nadjačao muziku s kasete. Uvek je slikao uz muziku, a jačina tih užasavajućih klavirskih, violinskih i ostalih „skih“ muziciranja zavisila je od toga šta je slikao. Obratio je pažnju na moju malenkost tek kada sam mu zgazila tubu okera i tako naslikala svoje remek-delo nasred kuhinjskog poda.

– I, pričaj, bazalo – rekao je dok smo uklanjali tragove mog nedela. – Šta te muči?

Poučena iskustvom s mojom sestra-kozom, tresnula sam mu problem bez uvijanja:

– Ćale, kako se filmski ljubi?

Pavle P. Petrović je, zbilja, veliki čovek. Ni trepnuo nije.

– Vidiš li, Boco, šta je na ovoj slici?

Videla sam, ali kakve to veze ima.

– E, ispod takvog drvoreda, ispod najdebljeg kestena, ja sam se filmski poljubio, prvi put u životu.

Super! Ćale je znao i na redu je bio još jedan nastavak njegovog životnog romana: